

"Mentre estudiava, vaig treballar, mitjançant contractes de pràctiques, en un dels despatxos laboralistes de més transcendència en aquest país, el col·lectiu Ronda. Aquell lloc de treball va representar un gran estímul." Uns "pares jurídics" que han estat de gran ajuda per a la nostra protagonista, la Magda Gómez Faura, al llarg dels seus 14 anys d'exercici. Aquest exercici comença com a professional independent l'any 1987, a la barcelonina Via Laietana: "Juntament amb dos companys més, vaig muntar-hi un despatx. Allà vaig començar a treballar en dret penal, matrimonial i civil." Deu anys més tard, "vaig tornar als meus orígens, a Esplugues de Llobregat, el poble on vaig néixer." El canvi d'escenari no va ser fruit de la casualitat: "Hi tinc moltes coneixences, cosa que jo valoro molt." En aquest bufet, de dos anys d'edat, disposa de la col·laboració "de Mario Gaspar, també advocat i amic." El balanç d'aquests dos anys és positiu. L'actual èxit del despatx de la Magda "parteix d'un procés inicial de vuit anys durant els quals passava visita a l'oficina d'un company assessor d'empreses un cop per setmana. Molta de la clientela que ara tinc, procedent de les poblacions veïnes, ja em venia a veure a Barcelona, de manera que el que he fet ha estat apropar-m'hi. Ara he guanyat en temps, tinc el meu món més a mà i més feina que abans." L'entusiasme d'aquesta dona és contagiós: "L'advocacia és la meua vida, hi dedicaria hores i hores." Queda clar, doncs, que per a ella l'exercici no és únicament un *modus vivendi*: "La gent que hi he trobat m'ha ensenyat moltes coses, entre elles que el que entenem per bon ciutadà és una fal·làcia: no existeix ni el bo ni el dolent, sinó la persona que es troba en unes circumstàncies determinades que el fan reaccionar d'una manera o d'una altra. A mi també em passen coses que em canvien la vida, i això és el que m'ajuda a entendre que la persona que tinc al davant és només això, una persona." I això és extrapolable a l'advocat de la part contrària: "El primer contacte telefònic sempre és més tens, però a mesura que vas gratant la conversa acabeu tots dos pensant més o menys de la mateixa manera."

Per la seva experiència en dret penal, la Magda creu que "la presó és el resultat d'una història particular en relació amb la societat. La societat és tan etèria que quan l'individu s'aparta una mica de la norma la reacció és desproporcionada. Privar un ciutadà de la llibertat no deixa de ser una solució perquè la societat estigui temporalment tranquil·la. M'esveraria si es permetés que l'opinió social fos el que decidís la condemna en certs casos. En les dues darreres dècades, el nostre país ha patit molt com a conseqüència de les drogoaddiccions més mal vistes. Com a conseqüència, s'ha creat una mena de fòbia envers un determinat sector de la delinqüència." Insistent en les condemnes a empresonament, la Magda reflexiona que "han perdut la seva funció dissuasiva. Ningú no deixa de cometre un delicte per por que l'empresonin. És més, l'experiència a la presó desemboca en una por insana: El pres no té dret a fer les accions més elementals, com ara trucar per telèfon o xerrar amb el company de la taula del costat a l'hora de dinar." La branca del dret preferida per la nostra interlocutora és la matrimonial. La seva experiència en el tema l'avalua a l'hora d'afirmar que "tots hem caigut en l'error de donar certes coses per assumides. En els divorcis, per exemple, no està tan clar que en la majoria dels casos es concedeixi

la guàrdia i custòdia dels fills a la mare. ¿Per què no ha de tenir dret el pare a ocupar-se'n, quan cada cop hi ha més pares conscients del que és la paternitat? Cada cas requereix una anàlisi, no es poden posar en pràctica aquests 'principis generals' que ni tan sols la Constitució admet. La igualtat és un valor bàsic. El problema és que obtenir la guàrdia i custòdia és una qüestió de prestigi familiar i, per tan, poca gent es planteja opcions compartides, per exemple." Al cap i a la fi, aquesta sembla l'alternativa més simple i justa. Hi solen optar "les parelles que ja la practicaven durant la vida quotidiana. L'únic que pot posar-hi entrebancs és el ministeri fiscal, perquè en aquests casos s'està decidint sobre menors d'edat."

Aquest tema ens condueix a un debat molt interessant: "Pensant en les generacions futures, és molt positiu que cada cop més pares s'impliquin en obligacions que sempre han estat patrimoni de les mares, com ara assistir a les reunions de l'escola. Moltes mares pensen que els homes no estan capacitats per desenvolupar aquestes tasques perquè culturalment no se'ls ha preparat, però quan veus un home que lluita per estar amb el seu fill val la pena que tots hi fem un esforç." Ella mateixa no pot evitar "dedicar més temps a certs assumptes." I d'això, el client se n'adona: "Més d'un client home ha sol·licitat els meus serveis perquè sóc un advocat dona." Què pot oferir l'advocada que no tingui l'advocat? "És com quan, al segle passat, l'impressionisme va trasbalsar la pintura." En altres paraules, per a ella l'advocacia femenina "és una altra manera de fer, sempre dins dels cànons. A punt d'encetar el segle XXI, la inserció de totes les capes socials en el món professional ha proporcionat a tots els oficis una major riquesa. Ara, per exemple, l'advocat és més amic del client." La figura de "l'advocat multisocial" que defensa la nostra convidada es detecta fins i tot en l'aspecte: "Els senyors amb corbata, jo els trobo encantadors si saben mostrar-se encantadors. Avui dia em sembla tan absurd que s'obligui a anar correctament vestit com posar-se la toga. Un advocat amb el cabell lila em cridarà l'atenció, però si fa bé la seva feina no em molestarà."

L'evolució experimentada pel col·lectiu de lletrats hauria d'anar de la mà de la conversió de l'advocat en un personatge quotidià: "És molt important, però, que els ciutadans sàpiguen que l'advocat no és només el senyor o la senyora que pledeja, sinó qui pot donar bons consells, que moltes vegades només es refereixen a l'actitud que el client ha d'adoptar davant d'un problema. A l'advocat se li han de consultar temes legals; el que passa és que de vegades els clients no distingeixen bé entre el que és la seva vida de cada dia i les qüestions jurídiques. En definitiva, el que nosaltres hem de proporcionar al client és un assessorament basat en el sentit comú, perquè la llei i el sentit comú s'han d'entendre. Si predominés el sentit comú, no hi hauria tantes separacions ni conflictes veïnals." De tota manera, ella està convençuda que "quan algú va a veure un advocat per divorciar-se és perquè dins seu ja s'ha produït la ruptura. En conseqüència, jo no intento salvar aquell matrimoni, per bé que tinc la paciència suficient per no donar cap pas definitiu fins que el client n'estigui fermament decidit."

Aquesta és la Magda, una dona que vetlla pels interessos dels seus clients i dels seus dos fills, el Ramon i la Laura.

“El que entenem per bon ciutadà és una fal·làcia: no existeix ni el bo ni el dolent, sinó la persona que es troba en unes circumstàncies determinades que el fan reaccionar d’una manera o d’una altra”

Magda Gómez - Esplugues de Llobregat (Baix Llobregat)